

Sygn. akt VIII U 234/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 r. w Gdańsku

odwołania D. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 23 stycznia 2014 nr (...)

w sprawie D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

postanawia:

1. odrzucić odwołanie,
2. wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika zawarty w odwołaniu z dnia 06 stycznia 2014r. przekazać pozwanemu do rozpoznania.

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił D. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy albowiem Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 08.01.2014r. orzekł, że ubezpieczona jest trwale częściowo niezdolna do pracy. Daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie ustalono. Na podstawie przedłożonej dokumentacji organ rentowy ustalił, że w 10-leciu poprzedzającym datę złożenia przez nią wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy (tj. 10.12.2003-09.12.2013r.) nie udowodniła ona 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 4 lata, 3 miesiące i 20 dni.

W odwołaniu od powyższej decyzji D. K. twierdziła, że wprawdzie nie legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia ale w swoim życiu zawodowym wiele pracowała, a aktualny stan zdrowia eliminuje ją z życia zawodowego. Jednocześnie wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS w celu

zweryfikowania prawidłowości jego ustalenia – w celu stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy i przyznania uprawnień do renty.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, wskazując, że ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS i podtrzymując stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył co następuje :

Odwołanie wnioskodawczyni podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z powyższego przepisu jednoznacznie wynika, że w przypadku gdy podstawą żądania jest świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia Sąd odrzuci odwołanie.

W przedmiotowej sprawie zaskarżona decyzja pozwanego została oparta tylko i wyłącznie na orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS dnia 08.01.2014 r., które wskazywało na trwałą częściową niezdolność D. K. do pracy i jednocześnie wyjaśniało, że daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie ustalono. W uzasadnieniu decyzji pozwany podał, że w 10-leciu poprzedzającym datę złożenia przedmiotowego wniosku (tj. 10.12.2003-09.12.2013r.) ubezpieczona nie udowodniła wymaganych 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W odwołaniu ubezpieczona powoływała się na okoliczności związane z jej niezdolnością do pracy, a więc dotyczące orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 08.01.2014 r. ; nie zgadzała się z orzeczeniem o częściowej niezdolności do pracy i wnosiła o uznanie jej za całkowicie niezdolną do pracy wobec braku wymaganego 5-letniego stażu pracy w 10-leciu poprzedzającym datę złożenia wniosku o rentę.

Sąd podziela pogląd wyrażony w doktrynie i orzecznictwie, zgodnie z którym, przez „okoliczności dotyczące niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji” należy rozumieć fakty (twierdzenia faktyczne) i dowody przedkładane na ich wykazanie, dotyczące samej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji (zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych - art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach). Pojęcie to obejmuje także okoliczności dotyczące daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego, gdyż są one przedmiotem orzeczenia lekarza orzecznika (art. 14 ust. 1 pkt

1 – 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach; por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 245; OSP 2007 nr 5, poz. 58, z glosą M. Cholewy-Klimek).

Jednocześnie należy wskazać, że orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, którego otrzymanie ubezpieczona nie kwestionuje, zawiera prawidłowe pouczenie co do sposobu i terminu jego zaskarżenia .

W odwołaniu z dnia 06.01.2014 r. ubezpieczona wyraźnie zawarła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS w celu zweryfikowania prawidłowości jego ustalenia i stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy i przyznania uprawnień do renty , co uszło uwadze organu rentowego. W przedmiotowym odwołaniu oraz na rozprawie w dniu 11.03.2014 r. ubezpieczona podała przyczyny niewniesienia w terminie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Wnioskodawczyni przyznała, że nie wniosła sprzeciwu, z uwagi na fakt , że lekarz orzecznik orzekł o jej niezdolności do pracy, ale jednocześnie organ rentowy dopiero w decyzji stwierdził , że nie legitymuje się ona wymaganym 5-letnim stażem pracy w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie . Ubezpieczona zaś nie była świadoma, że do stażu pracy, od którego zależy uprawnienie do świadczenia nie uwzględnia się okresów pobierania zasiłku chorobowego , który pobierała w ramach ostatniego okresu pracy w (...) od kwietnia 2008 r.- czerwca 2013 r.

Zasadnym więc jest przekazanie wniosku ubezpieczonej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika pozwanemu do rozpoznania .

Podsumowując, zważywszy na to, że odwołanie skarżącej oparte było na zakwestionowaniu oceny orzecznika w zakresie niezdolności do pracy, stanowiącej jedną z przesłanek prawa do renty, Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., odrzucił odwołanie wnioskodawcy w punkcie I postanowienia, jednocześnie z uwagi na to, że ubezpieczona w odwołaniu z dnia 06.01.2014 r. zawarła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, Sąd w punkcie II postanowienia przekazał ten wniosek pozwanemu do rozpoznania.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska